

gode. Jeg tror, der kan gøres noget i den Retning, uden at man forfusker Princippet, men i øvrigt er jeg af den Opfattelse, at Trangen til en Forhøjelse af Satserne ikke er saa stærk nu med Kronens større Købeevne, som den var i Fjor, og at en total Forhøjelse absolut ikke er ønskelig under den nuværende økonomiske Situation.

Ligesom der synes at være en Famlen med Hensyn til, hvilke Ændringer der er paakrævet, synes der at være en ikke mindre Usikkerhed med Hensyn til de økonomiske Virkninger, som Ændringerne foraarsager. Den højtærede Minister nævnte i sin Fremsettelsestale en forøget Udgift paa ca. 3 Mill. Kr., medens Flertallets og Udvalgets Ordfører ved anden Behandling i Folketinget i Fjor nævnte et Beløb af 6—7 Mill. Kr. I den samme Tale oplyste han, at der var en Besparelse paa ca. 10 Mill. Kr. i Forhold til Ministerens oprindelige Forslag, og i dette var Merudgiften opgjort til 19½ Mill. Kr.; herefter skulde nærværende Lovforslag betyde en Forøgelse paa ca. 9½ Mill. Kr. Men hvad enten nu det ene eller det andet Tal er det rigtige, mener jeg, Forhøjelsen er saa stor, at der ikke kan være Tale om, at Venstre kan gaa med til en saadan Udgiftsforøgelse. Vi er fra vor Side villige til at tage Lovforslaget under villig Behandling i et Udvalg, og vi gaar ud fra, at den højtærede Minister vil kunne stille Materiale og Oplysninger til Raadighed, som kan have Betydning for, hvilken Stilling man skal tage til Forslaget. Af mine Partifæller i Folketinget blev der i Fjor stillet nogle Ændringsforslag med Ønske om, at det maatte blive udregnet, hvad deres Gennemførelse vilde koste. Jeg har ikke set noget til, at en saadan Udregning er foretaget, men er den det, ønsker vi naturligvis gerne at faa de paagældende Oplysninger tilstillet. Ligeledes lyste man i Folketinget efter det Resultat, som den nedsatte Kommission maatte være kommet til angaaende en mulig Overgang, helt eller delvis, til Folkeforsikring. Mulige Oplysninger herom vil sikkert ogsaa have Interesse for det kommende Udvalg.

Jeg skal herefter gøre nogle Bemærkninger om et Par Enkeltheder i Lovforslaget, som jo særlig gaar ud paa at ændre Aldersrentelovens §§ 5 og 6.

I Lovforslagets § 2 foreslaas det at

ændre de i Lovens § 5 indeholdte Takster betydeligt, idet Grundskalaen forhøjes over hele Linien. Det staar mig ikke rigtig klart, efter hvilket System man er gaaet frem i saa Henseende. Der er naturligvis taget Hensyn til, at man fra alle Sider har været enig om, at det mest nødvendige var at forhøje Satserne noget for de enligstillede, og man faar nærmest det Indtryk, at det er de lave Satser, som helt igennem er blevet forhøjet mest, i hvert Fald procentvis. Men skønt de enligstillede Kvinder hidtil har faaet mindre end enligstillede Mænd, saa foreslaas der nu en større Forhøjelse for de enligstillede Mænd end for de enligstillede Kvinder, og denne Forhøjelse er større, hvad enten man tager det procentvis eller absolut. Berettigelsen heraf forstaar jeg ikke rigtig. Dernæst skal jeg nævne, at for Ægtefæller er Forhøjelsen, baade procentvis og absolut, størst for Ægtefæller i Landkommunerne, og det kan maaske være rigtigt nok, men for de enligstillede er Forhøjelsen størst indenfor Byerne. Jeg kan ikke rigtig se, efter hvilke Regler man her er gaaet frem, det synes at være vilkaarlige Tal. Man har det Indtryk, at Satserne i den nugældende Lov er udarbejdet efter et vist System, der har Forbindelse med de Satser, der arbejdes med indenfor Forsikringsverdenen, men jeg er ikke vis paa, om ikke det, som her foreslaas, noget vil forrykke Forholdene og komme til at virke uheldigt i Praksis.

§ 3 gaar ud paa, at der kan gives Alderstillæg ved det 70de, det 75de og det 80de Aar med en større Procent for hver Gang. Dette vil efter min Mening i nogen Grad modvirke det Princip, som vi gennemførte i Aldersrenteloven, nemlig at der skulde gives Folk en Præmie for at vente saa længe som muligt med at søge Aldersrente. Hvis vi nu vedtager, at Folk, naar de kommer til den Alder, som giver Ret til en højere Aldersrente for dem, der har ventet, opnaar denne højere Aldersrente, til Trods for at de ikke har ventet, modvirkes Aldersrentelovens Princip, og det mener jeg er uheldigt.

§ 4 indfører en Skala i Stedet for den nuværende Lovs Fradragsregler. Jeg indrømmer, at en Skala kan have sine Fordele, men jeg tror dog, der her vil opstaa saa store Skævheder, at det i hvert Fald ikke vil være ønskeligt at gaa til den foreslaaede